ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Štolbové a soudců Mgr. Šárky Hájkové a JUDr. Zdenky Krupové ve věci

žalobců: **a) M[redacted] H[redacted]**, narozený [redacted]
bytem [redacted]

b) Ing. M[redacted] H[redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]

zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Dolečkem,
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

zastoupena advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 13. 9. 2017, č. j. 3 C 48/2017-225,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** tak, že:

a) se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobcem a) tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“),

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00 (dále je „Převodce")
a
M[redacted]H[redacted], r.č. [redacted], bytem [redacted] (dále jen „Nabyvatel")

uzavírají podle § 11a zákona o půdě smlouvu o bezúplatném převodu pozemku:

1. Převodce vlastní pozemek parc. č. [redacted] v katastrálním území [redacted], obec [redacted] zapsaný na LV [redacted] katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] (dále jen „pozemek“).
2. K uspokojení restitučního nároku Nabyvatele převádí Převodce bezúplatně na nabyvatele ideální ½ spoluvlastnického podílu k pozemku a Nabyvatel uvedený spoluvlastnický podíl přijímá do svého vlastnictví.
3. Hodnota převáděného pozemku je stanovena podle § 11a zákona o půdě ve spojení s vyhláškou č. 182/1988 Sb. na základě znaleckého posudku ve výši 4.083,- Kč

b) se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobcem b) tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě,

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00 (dále je „Převodce")
a

Ing. M[redacted]H[redacted], r.č.[redacted], bytem O[redacted](dále jen „Nabyvatel")

uzavírají podle § 11a zákona o půdě smlouvu o bezúplatném převodu pozemku:

1. Převodce vlastní pozemek parc. [redacted] v katastrálním území Ž[redacted] obec B[redacted], zapsaný na LV [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted]dále jen „pozemek“).
2. K uspokojení restitučního nároku Nabyvatele převádí Převodce bezúplatně na nabyvatele ideální ½ spoluvlastnického podílu k pozemku a Nabyvatel uvedený spoluvlastnický podíl přijímá do svého vlastnictví.
3. Hodnota převáděného pozemku je stanovena podle § 11a zákona o půdě ve spojení s vyhláškou č. 182/1988 Sb. na základě znaleckého posudku ve výši 4.083,- Kč.

c) Řízení se v rozsahu návrhu na nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci a) a b) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ve vztahu k pozemku parc. č. [redacted] v katastrálním území P[redacted], obec P[redacted] zapsanému na LV [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] Katastrální pracoviště [redacted], a ve vztahu k pozemkům parc. č. [redacted] a parc. [redacted] v katastrálním území [redacted] obec [redacted], zapsaným na [redacted] katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] **zastavuje**.

d) Žaloba se v rozsahu návrhu na nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci a) a b) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ve vztahu k pozemku parc. [redacted] v katastrálním území [redacted], obec [redacted]

[redacted] zapsanému na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] aj, Katastrální pracoviště [redacted] **zamítá**.

II. Žalovaná je **povinna** nahradit žalobcům a) a b) na nákladech řízení před soudem prvního stupně 16.456,- Kč a na nákladech odvolacího řízení 23.958,- Kč, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha-východ rozsudkem ze dne 13.9.2017, č.j. 3 C 48/2017-225, nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem a) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb. k uspokojení restitučního nároku žalobce a) ohledně ideální ½ spoluvlastnického podílu k pozemku parc. č.[redacted] v katastrálním území T[redacted], obec K[redacted], zapsanému na [redacted] katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-východ, s tím, že hodnota převáděného pozemku je stanovena podle § 11a zákona 229/1991 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 182/1988 Sb. na základě znaleckého posudku (výrok I.), dále nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem b) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb. k uspokojení restitučního nároku žalobce b) ohledně ideální ½ spoluvlastnického podílu k pozemku parc. č.[redacted] v katastrálním území T[redacted], obec [redacted] zapsanému na LV [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] s tím, že hodnota převáděného pozemku je stanovena podle § 11a zákona 229/1991 Sb. ve spojení s vyhláškou č. 182/1988 Sb. na základě znaleckého posudku (výrok II.), a dále rozhodl, že je žalovaná povinna nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 34.061,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců (výrok III.).

2. Soud prvního stupně vyšel ze situace, kdy se se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalované, a to uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb. (dále jen „zákon o půdě“) a tvrdili, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha bylo rozhodnuto o jejich restitučních nárocích ohledně pozemků v k.ú. [redacted] a L[redacted] s tím, že náhradou za pozemky nevydané v restituci z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě mají nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům podle § 11a odst. 1 zákona o půdě nebo na finanční náhradu podle § 16 zákona o půdě. Žalobci také tvrdili, že žalovaná ani dosud řádně neocenila jejich nárok, ani na něj ničeho neplnila. Její chování vůči žalobcům je proto protiprávní a liknavé, neboť řízení podle § 9 zákona o půdě trvala 22 let, respektive 13 let. Žalobcům bylo tímto znemožněno uplatnit jejich restituční nároky včas a účastnit se po dobu restitučního a soudního řízení veřejných nabídek pozemků. Žalobci nesouhlasili s oceněním svých restitučních nároků provedeným žalovanou (u žalobce a) částkou 99.508,83 Kč a u žalobce b) částkou 119.152,73 Kč) a měli za to, že výše jejich restitučních nároků plynoucích z rozhodnutí Pozemkového úřadu č.j. PÚ 1841/92 ze dne 31.3.2005, č.j. PÚ 1841/92/1 ze dne 19.11.2014 a č.j. PÚ 1841/92/2 ze dne 19.11.2014 činí celkem 8.628.244,- Kč s tím, že nevypořádané restituční nároky žalobce a) představují částku 2.746.051,- Kč a žalobce b) 2.876.081,- Kč. Žalobci také argumentovali tím, že sledovali veřejnou nabídku pozemků, avšak nebyly do ní zařazeny pozemky, jež by odpovídaly vlastnostem pozemků nevydaných, zejména na území Hlavního města Prahy je nabídka naprosto nedostatečná. Přesto se žalobci pokusili v roce 2015 a 2016 účastnit veřejných nabídek pozemků, nicméně bezúspěšně. Jakožto „náhradní pozemky“ označili žalobci jednak pozemek v k.ú. T[redacted] jednak pozemek parc. [redacted]. V[redacted] obec [redacted] vzniklý oddělením od pozemku parc. [redacted] obec [redacted], parc č. [redacted] obec Ř[redacted] vzniklý oddělením od pozemku parc. [redacted] obec [redacted] parc [redacted] obec [redacted] vzniklý oddělením od pozemku parc. č. [redacted] obec Říčany, [redacted] V[redacted] obec Ř[redacted], o výměře 2158 m^2 vzniklý oddělením od pozemku parc. č. [redacted] obec Ř[redacted] o výměře 4299 m^2 a parc č[redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová, DiS.

V[redacted], obec Ř[redacted] vzniklý oddělením od pozemku parc. č. [redacted] v k.ú. V[redacted] obec Ř[redacted] to vše na základě geometrického plánu č.[redacted] ze dne 25.4.2017, vyhotoveného Ing. F[redacted]m Š[redacted], zeměměřickým inženýrem, přičemž ve vztahu ke pozemkům nad rámec pozemku v k.ú T[redacted] vyloučil soud prvního stupně návrh žalobců k samostatnému řízení. Soud prvního stupně se rovněž zabýval obranou žalované spočívající v tom, že před podáním žaloby je nezbytně vyžadována účast oprávněné osoby ve veřejných nabídkách, v opačném případě, jako je tento, je třeba žalobu zamítnout. Žalovaná měla také za to, že vůči žalobcům nebylo postupováno liknavě či svévolně, neboť žalovaná nabízela ve veřejných nabídkách po celou dobu dostatek vhodných pozemků k uspokojení tvrzených restitučních nároků žalobců, přičemž nároky oprávněných osob mají být uspokojovány vhodnými pozemky na území celé České republiky, nikoli pozemky v katastru téže obce, v níž se nacházely pozemky původní. Žalobci se však přihlásili pouze do dvou veřejných nabídek, a to až v říjnu 2015 a v říjnu 2016, a neposkytli tak žalované dostatečnou součinnosti k uspokojení jejich restitučních nároků. Žalovaná také zpochybňovala ocenění v restituci nevydaných pozemků, neboť je nelze ocenit jako stavební, ale jako zemědělské, a namítala, že ke dni 17.2.2017 eviduje zůstatek restitučního nároku žalobce a) ve výši 99.508,83 Kč a žalobce b) ve výši 119.152,73 Kč. Pokud žalobci požadovali po žalované přecenění nevydaných pozemků, tak k tomu žalovaná neshledala důvod. Ohledně pozemku v k.ú. T[redacted] žalovaná netvrdila existenci překážek jeho převodu podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb., pouze namítala, že žalobci neprokázali, že je tento pozemek (rybník) pozemkem ve smyslu zákona o půdě, a dále že je od 1.2.2011 pronajat V[redacted] O[redacted] Dis, který 11.5.2012 požádal o privatizaci tohoto rybníka. Žalovaná také nesouhlasila s oceněním tohoto pozemku, neboť ocenění musí vycházet z územně plánovací dokumentace, která je platná v době jeho převodu na oprávněnou osobu, nikoli ke dni 24.6.1991.

3. Soud prvního stupně měl za prokázané, že žalobce b) měl spoluvlastnický podíl ve výši id. 1/3 na pozemcích dle Pozemkového katastru parc. [redacted] v k.ú. [redacted] a na pozemcích parc [redacted] dle Pozemkového katastru v k.ú. L[redacted] (dále jen „odňaté pozemky"). Žalobce a) nabyl ohledně PK [redacted] k. ú. [redacted] podíl o velikosti id. 1/3, ohledně zbývajících shora uvedených pozemků o velikosti id. 14/216 po právním předchůdci J[redacted] H[redacted]. Soud prvního stupně měl dále za prokázané, že Státní závodiště v Praze zažádalo 22.12.1956 o určení stavebního obvodu pro rozšíření a další výstavbu závodiště ve [redacted], přičemž tímto rozhodnutím byly odňaté pozemky zahrnuty do stavebního obvodu obce V[redacted]. Na základě kupní smlouvy uzavřené mezi Krajským investorským silničním střediskem Středočeského krajského národního výboru v Praze 5 ze dne 23.6.1976, jako kupujícím, a B[redacted] H[redacted] J[redacted] H[redacted] a J[redacted] K[redacted]u, jako prodávajícími, přešla na stát část pozemku č. [redacted] výměře [redacted]^2, pozemek [redacted] část pozemku [redacted] o výměře 50 m^2, část pozemku [redacted] o výměře [redacted]^2, část pozemku [redacted] výměře 141 m^2, část pozemku [redacted] o výměře 242 m^2 a část pozemku [redacted] o výměře 130 m^2 v k.ú. [redacted] za účelem stavby silnice I/4. Zbývající část pozemku [redacted] o výměře 4.511 m^2, v k.ú. [redacted] přešla na stát na základě kupní smlouvy ze dne 3.4.1979, přičemž tento pozemek byl podle této smlouvy zakoupen pro stavbu stavebního dvora kanalizační stoky. Pozemky [redacted] byly vyvlastněny rozhodnutím Odboru pro výstavbu rady okresního národního výboru [redacted] ze dne 24.9.1957. Soud prvního stupně měl rovněž za prokázané, že pozemky [redacted] v k.ú. [redacted] přešly na stát na základě kupní smlouvy se Státním rybářstvím, odštěpným závodem [redacted], ze dne 27.1.1973. Z této kupní smlouvy dále vyplývá, že rozhodnutím odboru územního plánování a architektury NVP ze dne 10.7.1972, č.j. OÚPA-2879/72, byly předmětné pozemky určeny pro výstavbu sádek Státního rybářství. Existenci rozhodnutí NVP ze dne 10.7.1972 potvrzuje i listina Odboru územního plánování a architektury NVP ze dne 14.11.1972, označená jako „tisková oprava územního rozhodnutí na areál sádek v L[redacted]", která toto rozhodnutí doplňuje. Soud prvního stupně měl dále za prokázané, že rozhodnutími Pozemkového úřadu č.j. PÚ 1841/92, č.j. PÚ 1841/92/1 a č.j. PÚ 1841/92/3 bylo určeno, že

žalobci, resp. právní předchůdce žalobce a), nejsou vlastníky odňatých pozemků (resp. jejich podílů), specifikovaných blíže v jednotlivých rozhodnutích pozemkového úřadu. Dotčené pozemky nemohly být žalobcům vydány pro omezení uvedená v § 11 zákona o půdě, a náleží jim tak za ně náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17, případně § 16, tohoto zákona. Pozemky PK č.[redacted] vyvlastněné rozhodnutím ONV [redacted] č.j. výst. [redacted] byly nově zaměřeny a fyzicky rozděleny na 16 nových parcel. Z nich bylo 9 označeno jako hlediště, pokladny, stáje a dráha, a do určité míry byly všechny dotčeny zařízením závodiště, parcela č. [redacted] byla navíc předmětem výstavby hospodářské části. Účelem vyvlastnění bylo plnění jednotného hospodářského plánu a další výstavby areálu s tím, že vyvlastňované pozemky jsou již desítky let pojaty do areálu závodiště. Soud prvního stupně měl taktéž za prokázané, že pozemky dle PK č. [redacted] o výměře [redacted]^2 a č. 922 o výměře 1565 m^2 v k.ú. [redacted] přešly na stát na základě kupní smlouvy ze dne 27.1.1973 uzavřené mezi B[redacted] H[redacted], J[redacted] H[redacted] a Jaromírou Urbancovou a Státním rybářstvím. Část pozemku PK [redacted] o výměře 163 m^2 byla vykoupena kupní smlouvou ze dne 25.2.1976 uzavřenou mezi totožnými stranami. Pozemky PK č.[redacted] přešly na stát kupní smlouvou s Krajským investorským silničním střediskem Středočeského krajského národního výboru v Praze 5 ze dne 23.6.1976. Celý pozemek PK [redacted] byl již vykoupen kupní smlouvou ze dne 27.1.1973. Odňaté pozemky v k.ú. L[redacted] (dle PK č. [redacted] se podle rozhodnutí odboru územního plánování a architektury č. OÚPA-2879/72 ze dne 11.11.1972 nacházejí v území, kam lze umístit areál centrálních sádek státního rybářství. Podle územních plánů z roku 1971 a 1975 se zároveň jedná o pozemky pro přestavbu a stavbu občanské vybavenosti (pozemky dle PK č[redacted], nebo jde o plochu pro průmysl, stavebnictví, výrobní služby atd. (pozemek dle PK č. [redacted]. Soud prvního stupně měl rovněž za prokázané, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5.3.2012, č.j. 35 C 233/2005-299, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21.2.2013, č.j. 24 Co 211/2012-349, bylo mimo jiné rozhodnuto, že každý z žalobců je vlastníkem id. 1/3 pozemku parc č.[redacted] (dříve dle pozemkového katastru část pozemku č.[redacted] v k.ú. [redacted] (dále jen „vydaný pozemek"). Žalobci se hlásili do veřejné soutěže v letech 2015, 2016 a 2017, avšak bezúspěšně. Odňaté pozemky byly oceněny znaleckým posudkem č. 2126/2/2017 znaleckého ústavu PROSCON, s.r.o., a to jako stavební na částku 8.375.354,- Kč. Soud prvního stupně měl konečně za prokázané, že příslušnost hospodařit s pozemkem parc. č. [redacted] v k.ú. T[redacted] náleží Státnímu pozemkovému úřadu, a že znaleckým posudkem č. 2164/40/2017 a jeho dodatkem č. 2255/131/2017, zpracovanými PROSCON s.r.o., znaleckým ústavem, byl tento pozemek oceněn na částku 8.277,- Kč. Ke dni 4.7.2016 ocenila žalovaná restituční nároky žalobce a) na částku 119.152,73 Kč a žalobce b) na 99.508,83 Kč.

4. Soud prvního stupně posoudil věc po právní stránce podle zákona č. 229/1991 Sb., konkrétně podle § 4, § 11a odst. 1, § 14 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona o půdě ohledně okruhu oprávněných osob, pozemků, které nelze vydat, podmínek pro vydání náhradních pozemků a podmínek pro poskytnutí finanční náhrady, a dále podle § 28a téhož zákona co do ocenění náhrad. Dále posoudil soud prvního stupně věc podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb., a to ohledně stanovení okruhu pozemků, které nelze převádět. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobci jsou osobami oprávněnými ve smyslu § 4 zákona o půdě, a proto mají nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které jim nebyly vydány z důvodů podle § 11 odst. 1 zákona o půdě. Tento nárok žalobců dosud nebyl v plném rozsahu uspokojen, a to i přesto, že nárok na vydání pozemků uplatnili žalobci v zákonem stanovené lhůtě, a že nároky na náhradní pozemky byly žalobcům přiznávány v rozmezí 15 až 22 let po jeho uplatnění. Žalobci nebyli nečinní a opakovaně vyzývali žalovanou k vydání odpovídajících pozemků, když veřejná nabídka žalované nebyla dostatečná, přestože žalovaná disponovala vhodnými pozemky. Soud prvního stupně měl dále za to, že hodnota restitučních nároků žalobců plynoucích z rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 31.3.2005, č.j. PÚ 1841/92, Státního pozemkového úřadu, ze dne 14.11.2014, č.j. PÚ 1841/92/1, a rozhodnutí téhož úřadu ze dne 6.1.2015, č.j. PÚ 1841/92/3, činí celkem 8.628.244,- Kč, přičemž z této částky nebyly vypořádány restituční nároky žalobce a) v rozsahu

2.746.051,- Kč a žalobce b) 2.876.081,- Kč. Soud prvního stupně považoval ocenění nevydaných pozemků jako stavebních za správné, neboť byly vykupovány za účelem výstavby, ať už sádek v k.ú. [redacted] či jezdeckého areálu v k.ú. [redacted], v době prodeje již existovalo územní rozhodnutí, územně plánovací dokumentace či rozhodnutí o vykoupení pozemků za účelem výstavby. Soud prvního stupně dále konstatoval, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že postup žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců vykazuje znaky libovůle a liknavosti – jejich nároky nejsou uspokojeny po desetiletí, žalovaná odmítala ocenit restituční nároky žalobců v souladu s ustálenou rozhodovací praxí a nemůže na žalobce přesouvat svou odpovědnost za to, že struktura pozemků zařazovaných do veřejných nabídek neměla takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby byla v co nejkratší možné době způsobilá uspokojit nároky žalobců. Ohledně práv oprávněných osob na výběr konkrétních pozemků odkázal soud prvního stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod R 62/2010 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (podle něhož takto vybrané pozemky nemusí být - při splnění podmínky liknavosti postupu ze strany státu - v předchozí době zařazeny do veřejné nabídky), stejně tak jako na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 495/05 a sp. zn. III. ÚS 495/2 (podle nichž mají nároky podle zákona o půdě přednost před prodejem pozemků podle zákona č. 95/1999 Sb.). Soud prvního stupně dále vyšel z toho, že do doby jeho rozhodnutí byly žalobcům, byť nepravomocně, přiznány v řízení před Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou vedeném pod sp.zn. 3 C 53/2017 pozemky, jež byly oceněny na 54.252,71 Kč, takže ani spolu s hodnotou pozemku, který je předmětem tohoto řízení (tedy částkou 8.277,- Kč), nedojde k uspokojení jejich nároku ani v té výši, v jaké jej eviduje žalovaná. Ohledně povahy žalobci požadovaného pozemku odkázal soud prvního stupně na výkladové stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 19.12.1995, sp. zn. Cpjn 36/95, podle něhož jsou půdou ve smyslu § 1 zákona o půdě mimo jiné i vodní nádrže a rybníky. Skutečnost, že je předmětný pozemek pronajat a že nájemce požádal o jeho privatizaci, nebrání převodu pozemku na oprávněné osoby podle zákona o půdě.

5. Soud prvního stupně se také vypořádal s návrhem žalované na přikázání věci Obvodnímu soudu pro Prahu 9 z důvodu vhodnosti s tím, že pokládá uvedený návrh za účelovou snahu oddálit vydání soudního rozhodnutí, když je soudu prvního stupně z jeho úřední činnosti známo, že se jedná o standardní postup žalované i v řadě jiných řízení. Soud prvního stupně v tomto ohledu poukázal i na původně žalovanou uplatněnou námitku místní nepříslušnosti a návrh na postoupení věci soudu, v jehož obvodu má sídlo, tj. Obvodnímu soudu pro Prahu 3, který byl usnesením ze dne 20.6.2017 zamítnut a následně podala žalovaná již zmíněný návrh na delegaci. Soud prvního stupně, v souladu s názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 15.7.2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008, nepředkládal věc k rozhodnutí o takovém návrhu nejblíže společně nadřízenému soudu a dále postupoval v řízení.

6. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), za použití § 151 o.s.ř., ve prospěch žalobců. Soud prvního stupně měl za to, že je na místě takto postupovat, i když žalobci nezaslali žalované předžalobní výzvu ve smyslu § 142a o.s.ř., neboť jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které vyplývají z konkrétních okolností případu. Žalovaná si totiž musela být vědoma dosud neuspokojeného restitučního nároku žalobců, navíc se nejedná o první soudní spor mezi účastníky, a proto by bylo přehnaně formalistické trvat na potřebě takové výzvy. Při přiznání náhrady nákladů řízení vycházel soud prvního stupně ze skutečnosti, že řízení o vydání náhradního pozemku podle § 11a zákona o půdě je řízením, ve kterém soud není vázán žalobním petitem ve smyslu § 153 odst. 2 o.s.ř., a ukáže-li se v průběhu řízení, že oprávněnou osobou vybraný pozemek není k převodu způsobilý, lze žalobě vyhovět i převodem jiného vhodného pozemku. Ohledně výše mimosmluvní odměny vyšel soud prvního stupně z § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) a stanovil odměnu za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5 advokátního tarifu ve výši 2.500,- Kč. Náhrada za odměnu byla přiznána v této výši za celkem 7 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, podání ze dne 9.3.2017, 26.6.2017, 10.7.2017, vyjádření se

k odvolání žalované ze dne 13.7.2017, účast u jednání soudu dne 13.9.2017) a za jeden úkon právní služby ve výši 1.250,- Kč (sepis návrhu na předběžné opatření). Dále byla do náhrady nákladů řízení zahrnuta paušální náhrada hotových výdajů za 8 úkonů právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a náhrada za 21 % sazbu DPH z výše uvedených částek podle § 137 odst. 3 písm. b) o.s.ř. ve výši 4.441,50 Kč. Soud prvního stupně přiznal žalobcům rovněž náhradu hotových výloh ve výši 8.470,- Kč spočívajících v ceně za zpracování znaleckého posudku č. 2164/40/2017 a jeho dodatku č. 2255/131/2007, celkem tedy 34.061,50 Kč.

7. Proti rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Namítala, že soud prvního stupně vydal rozhodnutí navzdory tomu, že žalobci zahájili ohledně vypořádání týchž restitučních nároků plynoucích z týchž rozhodnutí pozemkového úřadu více jak 40 řízení před několika soudy. Navíc, přestože žalobci tvrdí, že disponují zůstatky restitučního nároku ve výši 2.746.051,- Kč a 2.876.081,- Kč, tak v jimi zahájených řízeních požadují pozemky v souhrnné hodnotě minimálně 29.890.458,- Kč. Žalovaná se proto domnívala, že je v předmětné věci dána překážka věci zahájené a soud prvního stupně měl řízení zastavit. Žalovaná také namítala, že její návrh na delegaci vhodnou byl za daných okolností zcela legitimní a jeho podání jí nelze klást k tíži. Žalovaná také nesouhlasila s tím, jak soud prvního stupně posoudil charakter nevydaných pozemků, tj. jako stavebních, na což je vázán způsob jejich ocenění, který pokládá žalovaná za nesprávný. Žalovaná také nepovažovala za správná skutková zjištění soudu prvního stupně ohledně toho, že ji měli žalobci opakovaně vyzývat k přecenění restitučního nároku, či že pozemky zařazené do veřejné nabídky jsou mnohdy „minimálních rozměrů“ a „mnohdy zatíženy nájmem“. Soud prvního stupně podle názoru žalované věc také nesprávně právně posoudil, když hodnotil nevydané pozemky jako zastavěné. Podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., se oceňují rozdílnou sazbou pozemky určené pro stavbu a jiné zastavěné pozemky, zastavěnost pozemku se tedy nerovná určení pozemku pro stavbu. Soud prvního stupně také pominul, že podle § 14 odst. 1 uvedené vyhlášky se oceňuje v případě, že pozemek není určen pro stavbu celý, sazbou zde uvedenou pouze pro stavbu určená část. Žalovaná dále podotýkala, že v rozhodnutích č.j. 1841/92, 1841/92/1 a 1841/92/3 se nijak nezabývala skutečným zastavěním jednotlivých parcel a tím, zda byly určeny pro konkrétní stavby, nýbrž tím, zda byly ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) zákona o půdě součástí sportovního zařízení zřízeného před 1.10.1976, případně tím, zda vydání pozemků bránila překážka podle § 11 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Oceněním nevydaných pozemků provedeným žalovanou nebyli žalobci jakkoli poškozeni. Žalovaná také nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně ohledně existence svévole a liknavosti na její straně a měla za to, že naopak na straně žalobců nelze shledat dlouhodobý aktivní přístup při domáhání se uspokojení jejich práv. Zcela zásadní prodlevu ve vyřizování restitučních nároků žalobců navíc způsobilo řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 35 C 233/2005 a před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 24 Co 211/2012. Žalovaná také nesouhlasila s tím, že soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval i na jemu známé skutečnosti z jiných řízení, považovala to za nepřijatelné a měla za to, že i takové skutečnosti měly být předmětem dokazování, aby se k nim účastníci mohli vyjádřit. Žalovaná dále uvedla, že převod pozemku v k.ú. [redacted] považuje za nevhodný, neboť je jednak zatížen nájemním právem, jednak se hráz, jakožto k němu přináležející technické zařízení, nachází na jiných pozemcích, a proto je hospodaření s předmětným pozemkem problematické. Žalovaná ze všech uvedených důvodů navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil, a to případně i z důvodu nepřezkoumatelnosti, nebo aby jej změnil a žalobu zamítl.

8. Žalobci se vyjádřili k odvolání tak, že co se týče procesního postupu žalované, tak ohledně návrhu na delegaci vhodnou v obdobném sporu vedeném mezi účastníky vydal dne 2.11.2017 Ústavní soud nález sp. zn. IV. ÚS 2672/17, v němž konstatoval, že vyhověním takovému návrhu bylo porušeno právo žalobců na spravedlivý proces. Důvody pro delegaci tedy nemohly být dány ani v nynějším řízení a postup žalované je na místě hodnotit jako obstrukční, což učinily v řadě řízení i jiné soudy. Podle názoru žalobců je dále na straně žalované jednoznačně dána svévole a

liknavost, projevující se v poslední době mimo jiné tím, že žalovaná převádí i pozemky, které jsou ve prospěch žalobců zatíženy předběžným opatřením, konkrétně např. pozemek č[redacted] v k.ú. a obci [redacted] Uvedený pozemek žalovaná převedla na jeho dosavadní nájemkyni smlouvou ze dne 29.6.2017, přestože jí bylo zakázáno s ním disponovat rozhodnutím Okresního soudu v Jičíně ze dne 3.2.2017, č.j. 5 C 9/2017-161, ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.3.2017, č.j. 26 Co 75/2017-237. Co se týče námitky litispendence, tak ta není dle žalobců na místě. V procesně naprosto shodné situaci totiž již o takové námitce ze strany žalované (ve sporu vedeném žalobcem JUDr. M[redacted] F[redacted] rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 30.3.2017, č.j. 8 Co 2399/2016-545, s tím, že překážku věci zahájené nelze dovodit, neboť žalobce se v každém z řízení na nahrazení projevu vůle domáhá uspokojení svého restitučního nároku odlišným způsobem. Stejně tak se žalobci domáhají k uspokojení svých restitučních nároků v různých řízeních převodu různých pozemků. Žalobci také nesouhlasili s argumentací žalované ohledně charakteru odňatých pozemků, tj. že se nejedná o pozemky stavební. Nevydané pozemky jak v k.ú. [redacted] tak v k.ú. [redacted] byly vyvlastněny za účelem výstavby. Tento závěr plyne i z rozhodnutí žalované o nevydání odňatých pozemků, stejně tak jako z původních rozhodnutí Pozemkového úřadu č.j. PÚ 1841/92, 1841/92/1 a 1841/92/3. Nevydané pozemky tedy byly oceněny správným způsobem, tj. podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., k datu převodu pozemků na stát, a to v cenové úrovni ke dni 24.6.1991. Žalobci dodali, že se aktuálně účastnili veřejných nabídek již desetkrát, vždy bez úspěchu. Stejně tak žalovaná nadále eviduje jejich restituční nárok v nesprávné, cca třicetkrát nižší, výši, přičemž žalobci byly z veřejných nabídek vyřazováni právě i pro nedostatečnou výši restitučních nároků. Pokud žalovaná kritizuje soud prvního stupně za to, že byl ve vztahu ke způsobu jednání žalované kritický, a že přitom vycházel z jemu známých skutečností, tak v tom žalobci nespatřují žádné procesní či jiné pochybení, přičemž soud prvního stupně pouze konstatoval, jakým způsobem žalovaná běžně jedná.

9. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo.

10. V řízení před odvolacím soudem, v návaznosti na odvolacím soudem prezentovanou skutečnost, že vodní plocha rybníku převážně se nacházející na parc. [redacted] k.ú. [redacted] zasahuje i na pozemek parc. č[redacted] (ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro Lesy České republiky, s.p.), v čemž odvolací soud spatřoval překážku pro vydání požadovaného pozemku spočívající v budoucích obtížích s hospodařením vícero spoluvlastníků na jednom rybníku, žalobci uvedli, že za původně požadovaný pozemek požadují vydat jiné pozemky, a to: pozemek parc.[redacted] v k.ú. [redacted], obec [redacted], zapsaný na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště [redacted] (dále jen „pozemek č. 1“), pozemky parc. [redacted] parc. [redacted] a parc. [redacted] v k.ú. [redacted], obec Rokytnice nad Jizerou, zapsané na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] kraj, Katastrální pracoviště Se[redacted] (dále jen „pozemek č. 2, 3 a 4“), pozemek parc. [redacted] v k.ú. [redacted] obec [redacted], zapsaný na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted] (dále jen „pozemek [redacted]“), a pozemek parc. č. [redacted], obec [redacted] zapsaný na [redacted] v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro [redacted] Katastrální pracoviště [redacted] (dále jen „pozemek č. 6“).

11. Žalovaná namítala, že podle jejího názoru nelze v řízení před odvolacím soudem připustit žalobci požadovanou změnu žaloby spočívající v označení nově požadovaných náhradních pozemků, když k řešení tohoto požadavku není odvolací soud, respektive ani soud prvního stupně, místně příslušný. Žalovaná dále namítala, že pozemek č. 1 je dotčen církevní restitucí, když o jeho vydání požádalo Cisterciácké opatství [redacted] takže je dána překážka podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb.. Žalovaná také tvrdila, že pozemky č. 2 a 4 jsou předmětem řízení

vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 5 C 406/2017, navíc pozemky č. 3 a 4 jsou určeny v návrhu územního plánu pro veřejně prospěšnou stavbu koridoru podzemní železniční dráhy „Regiotram“ a u pozemku č. 2 existuje pro jeho vydání překážka podle § 23 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění zákona č. 123/2017 Sb., neboť se nachází na území [redacted] národního parku, tj. ani jeden z uvedených pozemků nelze žalobcům vydat. Co se týče pozemku č. 5, tak jeho cena výrazně přesahuje cenu v tomto řízení původně požadovaného pozemku, takže se jeho vydání jeví jako neadekvátní. Pozemek č. 6 je užíván jako veřejný park, je obklopen pozemky, na nichž proběhla v nedávné minulosti výsadba ovocných stromů s cílem obnovit v lokalitě přírodní památky Bílá hora „obecní sad“. Pozemek č. 6 je proto nevhodný k vydání. Ohledně pozemku č. 6 žalovaná dále rozporovala způsob jeho ocenění jakožto jiného pozemku podle § 14 odst. 5 vyhlášky č. 182/1998 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., neboť v katastru nemovitostí je veden jako ovocný sad, a proto by mělo ocenění proběhnout podle § 14 odst. 3 uvedeného předpisu. Ocenění porostů na pozemku č. 6 lze navíc provést jen na základě místního šetření.

12. Žalobkyně následně vzala návrh ohledně pozemků č. 1, 2, 3 a 4 zpět, přičemž ve vztahu k pozemku č. 1 žalovaná se zpětvzetím souhlasila, ohledně pozemků č. 2, 3 a 4 uvedla, že svůj souhlas podmiňuje tím, že žalobci výslovně sdělí, že uznávají důvody nemožnosti vydat takové pozemky, když v opačném případě „nemá žalovaná záruku“, že žalobci či jiní účastníci nebudou požadovat vydání týchž pozemků jakožto „převoditelných“.

13. Ze spisu soudu prvního stupně se podává, že znalecký ústav PROSCON s.r.o. ocenil pozemky vyvlastněné v roce 1957 na částku 7.883.000,- Kč, pozemky PK [redacted] na částku 487.500,- Kč a pozemky PK č. [redacted] a částku 4.854,- Kč.

14. Odvolací soud provedl důkaz níže uvedenými důkazními prostředky, z nichž zjistil následující skutečnosti:

- územním plánem města [redacted] platným k 14.12.2016, z něhož bylo zjištěno, že pozemek č. 6 je zahrnut do zemědělského půdního fondu,
- zprávou Magistrátu města [redacted], majetkového odboru, ze dne 21.5.2018, z níž odvolací soud zjistil, že ke dni 18.5.2018 byl pozemek č. 6 porostlý náletovými křovinami a zbytky ovocných stromů bývalého sadu, nebyl oplocen a přes porost byl téměř nepřístupný, zjevně není dlouhou dobu užíván,
- rozhodnutím o vyvlastnění ze dne 24.9.1957, z něhož bylo zjištěno, že předmětem vyvlastnění jsou odňaté pozemky v k.ú. [redacted], neboť jsou pojaty do areálu závodiště, jehož další výstavba je zahrnuta do výhledového plánu druhé pětiletky, a pozemky jsou zařazeny do 11 stavebního obvodu,
- rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 19.11.2014, ze kterého bylo zjištěno, že mimo jiné žalobci nejsou vlastníky dle PK parc. č. [redacted] dle PK části parc. č. [redacted] a dle PK parc č. [redacted], neboť jsou zastavěny stavbou areálu sádek a veřejnou komunikací,
- listinou vydanou Státním Rybářstvím Praha s.p. ze dne 15.9.1992, z níž bylo zjištěno, že pozemek parc. [redacted] nelze vydat, neboť je zastavěn stavbou Státního rybářství,
- kupní smlouvou ze dne 27.1.1973, z níž odvolací soud zjistil, že pozemky parc. č. [redacted] přešly na stát, neboť rozhodnutím odboru územního plánování a architektury NVP ze dne 10.7.1972, č.j. OÚPA-2879/72, byly určeny pro výstavbu sádek Státního rybářství,
- listinou vydanou Státním Rybářstvím [redacted] s.p. ze dne 30.11.1992, z níž bylo zjištěno, že pozemek parc. č. [redacted] nelze vydat, neboť je zastavěn stavbou areálu Státního rybářství P[redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová, DiS.

- listinou vydanou Krajským národním výborem [redacted] dne 25.5.1956, ze které odvolací soud zjistil, že byl určen 7. stavební obvod pro obec [redacted] který zahrnuje části pozemků [redacted] v k.ú [redacted]
- zprávou Městské části [redacted] ze dne 21.2.2018, ze které bylo zjištěno, že pozemky v k.ú. V [redacted] 8 a část [redacted] nelze samostaně využívat jako nezastavěnou plochu, neboť jsou nezbytné k využívání staveb v areálu závodiště, dále část parc č. [redacted] a dále parc. č. [redacted] jsou spojeny se stavbou čtyřproudé silnice [redacted] a část parc. č. [redacted] jsou zastavěny stavbou ulice [redacted]
- kupní smlouvou z 23.6.1976, z níž odvolací soud zjistil, že byla uzavřena ohledně převodu části pozemku č [redacted] o výměře 386 m^2, pozemku č. [redacted] části pozemku č. [redacted] o výměře 50 m^2, části pozemku č. [redacted] o výměře 616 m^2, části pozemku č. [redacted] o výměře 141 m^2, části pozemku č. [redacted] o výměře 242 m^2 a části pozemku č. [redacted], o výměře 130 m2 v k.ú. [redacted], na stát za účelem stavby silnice 1/4,
- kupní smlouvou ze dne 3.4.1979, ze které bylo zjištěno, že byla uzavřena ohledně převodu části pozemku č. [redacted] o výměře 4.511 m2, v k.ú. [redacted] na stát rovněž za účelem stavby silnice 1/4,
- kupní smlouvou ze dne 15.4.1976, z níž odvolací soud zjistil, že byla uzavřena ohledně převodu pozemku parc. č. [redacted] v k.ú. [redacted] o výměře 3.773 m2 za účelem výstavby,
- kupní smlouvou ze dne 3.11.1979, z níž bylo zjištěno, že byla uzavřena ohledně převodu pozemku parc. č [redacted] v k.ú. [redacted] o výměře 4.511 m2 na stát za účelem výstavby stavebního dvora kanalizační stoky,
- znaleckým posudkem ze dne 24.1.2018, zpracovaného znaleckým ústavem PROSCON s.r.o., z něhož bylo zjištěno, že cena pozemku č. 5 byla stanovena ve výši 110.691,83 Kč,
- dodatkem č. 1 ke znaleckému posudku č. 2471/58/2018 (dále jen „dodatek č. 1“), doplněnému výslechem JUDr. Ing. Pavla Bürgra, zástupce znaleckého ústavu, ze kterého bylo zjištěno, že bylo provedeno ocenění pozemku č. 6 mimo jiné s využitím příslušného výpisu z katastru nemovitostí i územního plánu, přičemž na pozemku se nachází 15 kusů neudržovaných původních jabloní, sám pozemek není ani udržován, ani prostupný, ocenění bylo provedeno podle § 14 odst. 5 vyhlášky č. 182/1998 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., v cenové úrovni k 24.6.1991, tj. ve výši 3,- Kč za 1 m^2, a ve výsledku (včetně ocenění trvalých porostů na 1.431,- Kč) ve výši 4.083,- Kč; ocenění bylo provedeno podle stavu pozemku k datu ocenění, znalec provedl ohledání pozemku, který je neudržovaný, z důvodu souvislého křovinatého porostu prakticky neprostupný, nejedená se ani o zahradu či ornou nebo zemědělskou půdu, ani o lesní pozemek, tj. jde o pozemek ostatní, z důvodu tohoto aktuálního stavu pozemku bylo provedení jeho ocenění jakožto „jiného“ pozemku s tím, že se v žádném případě nejedná o „ovocný sad“, kterýžto charakter pozemku je zapsán v katastru nemovitostí; počet ovocných stromů zjistil znalec při ohledání; co se týče ocenění porostů, tak pozemek je menší než 1000 m², nenachází se na něm v převážné míře stromy, ale keře, jejichž počet vzhledem k jejich spletitosti nelze zjistit, takže znalec považoval za nejsprávnější postup ocenit jednotlivé ovocné stromy.

15. Z obsahu spisu dále vyplývá, že nároky žalobců na vydání náhradních pozemků byly již pravomocně uspokojeny v následujících soudních řízeních: rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 28.11.2017, č.j. 14 C 166/2017-201, ve spojení s rozsudkem Městského soudu

v Praze ze dne 1.3.2018, č.j. 70 Co 47/2018-238, byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 1.918,- Kč a pro žalobce b) v hodnotě 12.714,- Kč; rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 1.12.2017, č.j. 6 C 136/2017-327, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10.4.2018, č.j. 26 Co 49/2018-457, byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 8.913,38 Kč; rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 7.8.2017, č.j. 3 C 53/2017-545, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7.3.2018, č.j. 17 Co 200/2017-767, byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 53.633,55 Kč a pro žalobce b) v hodnotě 619,16 Kč; rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 19.12.2017, č.j. 3 C 205/2017-131, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5.4.2018, č.j. 19 Co 37/2018-195, byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 6.333,60 Kč. Nepravomocně bylo rozhodnuto o restitučních nárocích žalobců rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 13.9.2017, č.j. 3 C 48/2017-225, rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 29.1.2018, č.j. 7 C 45/20147-635, rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 4.4.2018, č.j. 9 C 187/2017-635, a rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 1.2.2018, č.j. 6 C 59/2017-501, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26.6.2018, č.j. 22 Co 90/2018-757, kterým byly vydány náhradní pozemky pro žalobce a) v hodnotě 1.665.535,91 Kč a pro žalobce b) v hodnotě 240.594,- Kč.

16. Pokud provedl odvolací soud dokazování ve vztahu k pozemkům č. 1, 2, 3 a 4, tak z něho, v návaznosti na zpětvzetí návrhu žalobců, nečiní žádná skutková zjištění.

17. Odvolací soud, vzhledem k námitkám žalované, nejprve uvádí, že rozsudek soudu prvního stupně nelze v žádném případě hodnotit jako nepřezkoumatelný. Napadené rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti vyžadované § 157 o.s.ř., přičemž je zcela zřejmé, jaké důkazní prostředky soud prvního stupně provedl, jaký na jejich základě zjistil skutkový stav a jaký (a z jakých důvodů) učinil skutkový a právní závěr.

18. Projednání věci nebrání překážka litispendence, jak namítá žalovaná. Ohledně pozemků, které nakonec zůstaly předmětem odvolacího řízení (pozemky č. 5 a č. 6), se nevede mezi týmiž účastníky jiné řízení, v němž by se žalobci domáhali po žalované nahrazení projevu vůle k jejich vydání (srovnej usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4161/2017).

19. Bez významu je i námitka žalované, že žalobci uplatňují u soudů nároky na náhradní pozemky v hodnotě cca 30.000.000,- Kč. Přiznány jim mohou být jen náhradní pozemky ve výši restitučního nároku. A jak dále uvedeno, ani s hodnotou v tomto řízení poskytnutého pozemku není jejich restituční nárok zcela vyčerpán.

20. Pokud žalovaná soudu prvního stupně vytýká, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné popsal skutečnosti, které mu jsou známy z úřední činnosti, a neprovedl k těmto otázkám dokazování, tak ani tuto námitku nepovažuje odvolací soud za důvodnou. Skutečnosti známé soudu z jeho činnosti není třeba podle § 121 o.s.ř. dokazovat. Soud prvního stupně však měl účastníky při jednání s nimi seznámit a dát jim prostor se k nim vyjádřit. Všechny tyto skutečnosti v odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně zmínil, takže na ně žalovaná mohla reagovat v odvolání. Odvolací soud se však jimi nezabýval, neboť pro rozhodnutí věci nejsou podstatné. Závěr o oprávněnosti v tomto řízení uplatněného nároku žalobců lze učinit na základě provedených důkazů.

21. Co se týče soudem prvního stupně provedeného posouzení nedůvodnosti požadavku žalované na delegaci vhodnou, tak se odvolací soud s jeho postupem ztotožňuje, a co do nepřípadnosti takové delegace odkazuje na i žalobci zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 2.11.2017, sp. zn. IV. ÚS 2672/17. Snahou žalované bylo evidentně prodloužit řízení tak, aby trvalo i po 30.6.2018, kdy měla nastat tzv. restituční tečka (následně zrušená Ústavním soudem), která by znamenala, že oprávněné osoby již nemají nárok na náhradní pozemky. Proto také žalovaná činila návrhy na delegaci věci ještě před tím, než bylo rozhodnuto o její námitce místní nepříslušnosti (viz i

odůvodnění usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31.7.2017, č. j. 28 Co 284/2017-173, vydaného v této věci).

22. Pokud žalovaná i v řízení před odvolacím soudem nesouhlasila s tím, že není na místě připustit změnu žaloby spočívající v tom, že si žalobci za pozemek v k.ú. T[redacted] zvolili jiné náhradní pozemky, neboť ty se nenacházejí v obvodu působnosti odvolacího soudu, respektive soudu prvního stupně, tak odvolací soud konstatuje, že označení jiných pozemků jakožto náhradních, výměnou za takový, ohledně něhož byl učiněn v soudním řízení závěr, že existuje zákonná překážka pro jeho vydání či že je v návaznosti na obvyklou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu a Ústavního soudu k vydání nevhodný, není důvodem pro postup podle § 95 o.s.ř. a soud může o takovém návrhu rozhodnout v intencích § 153 odst. 2 o.s.ř., neboť v projednávané věci jde o řízení, kdy z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky. Ohledně práva oprávněné osoby na označení jiného vhodného náhradního pozemku srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3453/2007. Námitka žalované o místní nepříslušnosti je v této souvislosti nepřípadná. Místní příslušnost Okresního soudu Praha-východ byla již založena projednáním věci u něho. Není již prostor podle § 105 o.s.ř. k jejímu zkoumání. Žalobci si tedy za původně vybraný nevhodný pozemek mohli vybrat jakýkoli jiný vhodný, k němuž má Státní pozemkový úřad právo hospodaření. Tedy i pozemek mimo obvod Okresního soudu Praha-východ.

23. Odvolací soud vychází co do otázky, kdo je osobou oprávněnou k vydání věcné náhrady, jakým způsobem a z jakého důvodu došlo k jejich odnětí, které pozemky nebyly vydány, v jaké výměře a z jakého důvodu nebylo vlastnické právo obnoveno, ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, a pro stručnost na něj plně odkazuje.

24. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.

25. Podle § 11a odst. 13 zákona o půdě cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11.

26. Podle § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24.6.1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.

27. Žalovaná nezpochybňovala postavení žalobců jako osob oprávněných podle zákona o půdě (§ 4 a § 11a zákona o půdě) k vydání náhradních pozemků na základě shora uvedených správních titulů. Soudu, mimo rámec správního soudnictví, ani nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost takových správních rozhodnutí (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdo 1091/96), vyjma případného vydání takového rozhodnutí mimo pravomoc příslušeného správního orgánu, přičemž z tohoto pohledu nebyly činěny žádné námitky a rozhodnutím nelze nic vytknout.

28. Nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku podle zákona o půdě je majetkovým právem, které je vymahatelné a je soudem chráněno. Rozhodovací soudní praxe se v současnosti ustálila na závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu (nebo jeho předchůdce - Pozemkového fondu České republiky) může oprávněná osoba tento nárok

uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo nutné vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (srovnej rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

29. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci mají právo na přímé uspokojení jejich nároku na vydání náhradních pozemků mimo systém veřejných nabídek, neboť postup žalované je na místě hodnotit jako liknavý a svévolný. Rozhodný je totiž celkový přístup státu k uspokojení restitučního nároku, přičemž na oprávněné osoby nelze přesouvat nesnáze při vyřizování restitučních nároků (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17.6.2015, sp. zn. 28 Cdo 3389/2014). Žalobci či jejich právní předchůdci se domáhali obnovení vlastnického práva ke státem odňatým pozemkům již od roku 1992 a bylo o něm pravomocně rozhodnuto až v roce 2013 (bez ohledu na to, která z organizačních složek státu či institucí o nároku rozhodovala). Dosud nebyl jejich restituční nárok plně uspokojen, když jim za nevydané odňaté nemovitosti nebyla poskytnuta náhrada. Na uspokojení svého nároku tak čekají 26 let. Žalovaná rovněž nesprávně ocenila nevydané pozemky (viz níže), na čemž setrvala i po dobu tohoto řízení, což žalobcům zásadním způsobem ztěžovalo přístup k získání náhradních pozemků cestou veřejných nabídek. A takovýto postup již soudní praxe kvalifikuje jako svévolný.

30. Žalovaná zpochybňovala výši restitučního nároku žalobců. Tvrdila, že výše restitučního nároku je u žalobce a) 119.152,73 Kč a u žalobce b) 99.508,83 Kč. V návaznosti na zjištění soudu prvního stupně, dokazování provedené před odvolacím soudem i obsah spisu odvolací soud činí závěr, že bylo prokázáno, že v době převodu odňatých pozemků na stát se jednalo o pozemky určené na základě rozhodnutí, územních plánů i obsahu kupních smluv k výstavbě. Totiž k tomu, aby bylo možno odňaté pozemky pokládat pro účely jejich ocenění za stavební, postačí schválený směrný územní plán vydaný podle příslušného právního předpisu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4758/2016, 28 Cdo 1816/2013, 28 Cdo 4047/2017, 28 Cdo 1227/2015). Rozhodovací praxe se v otázce určení ceny náhradního pozemku vyvíjela, avšak v současnosti směřuje k takovému závěru, že za pozemky je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky, určené pro stavbu, byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské, pokud v době prodeje existuje územní plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, budoucí realizace výstavby apod.. Pozemky vyvlastněné v roce 1957 za účelem rozšíření dostihového závodiště byly dle územního plánu vedeny jako pozemky určené pro sport a staly se součástí areálu závodiště. Všechny byly zařazeny do 11. stavebního obvodu. Pozemek PK č[redacted] byl za účelem výstavby vykoupen v roce 1973, pozemek PK [redacted] (část) byl za týmž účelem vykoupen v roce 1976, pozemek PK[redacted] byl za účelem výstavby vykoupen taktéž v roce 1973. Pozemky PK č[redacted] (část) byly převedeny na stát v roce 1976 za účelem výstavby komunikace. Jedná se tedy o pozemky, jež je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu podle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.. Pokud nebyly některé části uvedených pozemků plánovanou stavbou přímo dotčeny (jak ve vztahu k jejich ocenění namítá žalovaná), tak k nim mělo být obnoveno vlastnické právo oprávněných osob, neboť by se jednalo o prioritní způsob uspokojení restitučního nároku. Pakliže je ale uplatněn argument, že odňaté pozemky nelze vydat pro jejich zastavěnost stavbami, pro které byly vyvlastněny či vykoupeny a jejichž výstavba byla důvodem odnětí původním vlastníkům (což je právě situace v nyní posuzovaném případě), a zároveň žalovaná zpochybňuje způsob ocenění odňatých pozemků tvrzením, že nejsou takovou stavbou dotčeny, bylo by z pohledu spravedlnosti nepřijatelné takovou námitku zohlednit.

31. Výše restitučního nároku, jenž má být uspokojen převodem jiného vhodného pozemku (§ 11a zákona o půdě) se odvozuje od ceny odňatých a nevydaných pozemků určených podle oceňovací vyhlášky s tím, že rozhodující je charakter těchto pozemků, který měly v době přechodu na stát.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová, DiS.

32. Podle znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem PROSCON s.r.o. byly odňaté, avšak nevydané, pozemky oceněny postupně na částky 7.883.000,- Kč, 487.500,- Kč a 4.854,- Kč. S ohledem na to, v jakém rozsahu nebyly pozemky vydány (v jakých podílech) činí restituční nárok žalobce a) 2.659.579,- Kč (1/3 z 7.883.000,- Kč, tj. 2.627.667,- Kč, 14/216 z 487.500,- Kč, tj. 31.597,- Kč, a 14/216 z 4.854,- Kč, tj. 315,- Kč) a žalobce b) 2.791.785,- Kč (1/3 z 7.883.000,- Kč, tj. 2.627.667,- Kč, 1/3 z 487.500,- Kč, tj. 162.500,- Kč, a 1/3 z 4.854,- Kč, tj. 1.618,- Kč).

33. Odvolací soud se dále zabýval otázkou možnosti a vhodnosti vydání žalobci označených náhradních pozemků. Ohledně pozemků č. 1, 2, 3 a 4 vzali žalobci návrh zpět, a proto odvolací soud v tomto rozsahu podle § 211 o.s.ř., ve spojení s § 96 odst. 2 o.s.ř., řízení zastavil. Žalovaná se zpětvzetím návrhu ve vztahu k pozemkům č. 2, 3 a 4 nesouhlasila, ale neuvedla pro to žádné vážné důvody. Vzhledem k tomu, že uvedené pozemky považuje za nevhodné pro vydání, ani žádné vážné důvody pro takový postup mít nemůže.

34. Co se týče pozemku č. 5, tak ve vztahu k němu nebyla shledána žádná zákonná překážka pro jeho vydání či existence důvodů nevhodnosti pro takový postup v návaznosti na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího a Ústavního soudu. Odvolací soud je však toho názoru, že volba jiného vhodného pozemku oceněného na částku přesahující 110.000,- Kč, jakožto náhrady za pozemek parc. [redacted] v k.ú. [redacted] v ceně necelých 9.000,- Kč, není adekvátní. V řízení bylo navíc ve prospěch žalobců rozhodnuto ve vztahu k pozemku č. 6 (viz. níže), takže za jeden původně požadovaný pozemek (v odvolacím řízení shledaný jako nevhodný) byl vydán pozemek jiný. A to odvolací soud pokládá za odpovídající zásadě proporcionality. Ve vztahu k pozemku č. 5 byl proto návrh zamítnut.

35. Ohledně pozemku č. 6 žalovaná namítala, že je fakticky součástí veřejné zeleně, a tedy není vhodné jej vydat. Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 5368/2015 uvádí, že ani oprávněná osoba, vůči níž stát postupoval při uspokojování jejího restitučního nároku liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem, se nemůže domáhat neomezeně převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku a zejména jí nelze přiřknout pozemky, jejichž převodu brání jiné právní předpisy, jako je např. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1961/15 rovněž poukazuje na preambuli zákona o půdě a na jeho § 1 a uvádí, že je třeba při vydávání náhradních pozemků zohlednit aktuální užívání pozemku, vyplývající např. z územního plánu, a zvážit nakolik je aktuální povaha pozemku nevratná. Nevratná změna účelu užívání pozemku brání jejich vydání restituentovi. Není vhodné vracet restituentům jen „holé vlastnictví“, protože takový stav je v rozporu s účelem pozemkové restituce. Nastalý skutkový a právní stav „holého vlastnictví“ tvoří překážku vydání pozemku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. K problematice vydávání pozemků, které jsou veřejnou zelení, se vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 581/14 , ve kterém se odkazuje na nález sp. zn IV. ÚS 176/03, kde Ústavní soud dovodil, že při interpretaci a aplikaci restitučních předpisů je třeba vždy mít na zřeteli účel a předmět úpravy těchto předpisů. Pojmy a instituty obsažené v restitučních předpisech je proto třeba vykládat s ohledem na to, aby byl v maximální míře dosažen jejich účel, a rovněž s ohledem na to, že předmětem úpravy těchto předpisů jsou vztahy majetkoprávní, které jsou svou povahou občanskoprávními vztahy. Je třeba v konkrétním případě volit takovou interpretaci, která by směřovala k maximálnímu naplnění účelu restituce a současně respektovala proporcionalitu mezi omezením restitučního nároku na vydání původních pozemků a prosazením konkrétního veřejného zájmu. Realizace vlastnického práva předpokládá možnost výkonu vlastnických oprávnění – práva věc užívat, požívat její eventuální plody, nepřetržitě ji držet a případně s ní disponovat (ius utendi et fruendi, possidendi, disponendi). Odvolací soud má na základě provedeného dokazování jednoznačně za to, že pozemek č. 6 není součástí veřejné zeleně města Brno, že je naopak dlouhodobě nevyužívaný a neudržovaný, a že je v územním plánu veden jako součást zemědělského půdního fondu. Nachází se na něm jednak náletové ovocné stromy, jednak křovinatý porost. Ani z hlediska jeho charakteru, aktuálního stavu či z pohledu jeho využitelnosti nebyl shledán žádný důvod odporující vydání tohoto pozemku.

Odvolací soud považuje za správný i způsob ocenění pozemku č. 6 tak, jak byly jeho postup i důvody popsány v dodatku č. 1 i ve výpovědi zástupce znaleckého ústavu (bod 14 odůvodnění tohoto rozsudku). Odvolací soud považuje za správné ocenění pozemku č. 6 jako pozemku charakteru „ostatní“, jde-li o pozemek léta neudržovaný, zarostlý nepropustným křovinatým porostem. Souhlasí i s oceněním porostu, jak jej znalec provedl, za situace, kdy je porost neprostupný a objektivně nelze přesně spočítat, kolik je na pozemku křovin.

36. V době rozhodnutí odvolacího soudu bylo pravomocně rozhodnuto o vydání náhradních pozemků v hodnotě 1.745.000,- Kč pro žalobce a) a v hodnotě 253.827,16 Kč pro žalobce b). Do těchto částek započítal odvolací soud i hodnotu náhradních pozemků vydaných žalobcům rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 26.6.2018 ve věci vedené pod sp. zn. 22 Co 90/2018, byť rozsudek v této věci ještě nebyl účastníkům doručen, avšak doručením se stane pravomocným. V návaznosti na správnou, shora uvedenou, výši restitučních nároků žalobců není ani při započtení hodnoty nyní převáděného pozemku jejich nárok překročen.

37. Odvolací soud ze všech těchto důvodů rozsudek soudu prvního stupně změnil podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř., když po doplnění dokazování rozhodl o nahrazení projevu vůle žalované k jinému pozemku (pozemku č. 6), ohledně pozemků č. 1, 2, 3 a 4 řízení zastavil a ve vztahu k pozemku č. 5 návrh zamítl.

38. O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobcům byla přiznána náhrada nákladů řízení z ceny jim vydaného pozemku (z ceny přisouzeného plnění). Odvolací soud nepřihlížel k tomu, že žaloba byla částečně zamítnuta, respektive řízení částečně zastaveno, protože žalobci, jako všichni ostatní doposud neuspokojení restituenti, jsou v situaci, kdy je výběr náhradních pozemků obtížný, je omezen jejich počtem i existencí řady zákonných překážek nebo důvodů nevhodnosti, kterou oprávněné osoby v době zahájení řízení nemohou znát. Za daných okolností tedy není na místě hovořit o tom, že by žalobců byli ve vztahu k pozemkům, ohledně nichž byl návrh zamítnut či řízení zastaveno, neúspěšní. Tarifní hodnotou je cena vydaného pozemku, tj. 4.083,- Kč. Žalobcům byla přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů, a to za odměnu právního zastoupení ve výši 1.000,- Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 3. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Při zastoupení dvou a více osob se mimosmluvní odměna snižuje pro každou zastupovanou osobu o 20% podle § 12 odst. 4 uvedené vyhlášky, tj. na částku 800,- Kč. Při zastoupení dvou osob tedy činí mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby pro všechny zastoupené celkem 1.600,- Kč. Odměna byla přiznána za celkem 6 úkonu právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast na jednání 26.6.2017, 10.7.2017 a 13.9.2017, sepis podání ze dne 9.3.2017) a dále v rozsahu ½, tj. v částce 800,- Kč, podle § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání nikoliv ve věci samé ze dne 19.3.2017 a ze dne 13.4.2017), tj. ve výši 11.200,- Kč. Dále byla přiznána paušální náhrada hotových výdajů po 300,- Kč za 8 úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, tj. 2.400,- Kč. K tomu náleží náhrada 21% DPH, jejímž je zástupce žalobců plátcem, v částce 2.856,- Kč. Celková výše nákladů řízení před soudem prvního stupně tedy činí 16.456,- Kč.

39. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s ř. a žalobcům byla přiznána odměna podle shora uvedených zákonných ustanovení rovněž ze základu 4.083,- Kč v plné výši za 8 úkonů právní služby (sepis vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání dne 10.1.2018, 26.4.2018, 14.6.2018 a 19.7.2018, sepis podání ze dne 9.3.2018, 12.4.2018 a 11.5.2018) a dále v rozsahu ½ za jeden úkon právní služby (účast při vyhlášení rozsudku 26.7.2018), tj. celkem v částce 13.600,- Kč. Dále byla přiznána paušální náhrada hotových výdajů po 300,- Kč za 9 úkonů právní služby, tj. 2.700,- Kč, a náhrada za 21 % sazbu DPH z těchto částek, tj. 3.423,- Kč. Dále byla žalobcům přiznána náhrada hotových výdajů za náklady na zpracování dodatku č. 1 znaleckého posudku ve výši 4.235,- Kč. Celková výše nákladů odvolacího řízení je 23.958,- Kč. Pokud žalobci požadovali náhradu nákladů odvolacího řízení i za částky vynaložené na úhradu ceny jiných znaleckých posudků na ocenění náhradních

pozemků, které v tomto řízení předložili, než je dodatek č. 1, tak tyto náklady hodnotí odvolací soud jako neúčelné, neboť z těchto posudků nevycházel. Jako neúčelné posoudil odvolací soud i náklady související s dalšími úkony žalobců, a to za sepis podání ze dne 29.1.2018 (jímž byly uplatněny jako náhradní pozemky ty, na jejichž vydání žalobci netrvali), ze dne 13.3.2018 (byl jím pouze předložen nevyužitelný znalecký posudek) a ze dne 9.4.2018 (po tomto podání následovalo komplexnější podání ze dne 12.4.2018, do něhož mohly být zahrnuty i informace obsažené v podání ze dne 9.4.2018).

40. Lhůta k plnění nákladů řízení je dána podle § 160 odst. 1 o.s.ř. a místo plnění podle § 149 odst. 1 o.s.ř..

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 občanského soudního řádu.

Dovolání nelze podat jen proti výrokům o nákladech řízení.

Praha 26. červenec 2018

JUDr. Martina Štolbová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová, DiS.